

โรเบิร์ต แลงดอน ยืนตัวแข็งตรงประตูเข้าห้องเนชั่นแนลสแตซูเอรี และพิเคราะห์ภาพที่น่าตื่นตะลึงเบื้องหน้า ห้องนั้นก็เหมือนห้องที่เขาจดจำได้ทุกประการ เป็นห้องครึ่งวงกลมที่สมดุล สร้างในรูปแบบของโรงละครกลางแจ้งของกรีก ผังรูปโค้งอันสวยงามสง่าเป็นหินทรายและปูนขาวอิตาลี มีเสาหินกรวดเหลี่ยมหลากหลายรับเป็นช่วงๆ สลับกับรูปปั้นซึ่งเป็นงานสะสมของชาติอยู่โดยรอบ เป็นรูปปั้นชาวอเมริกันผู้ยิ่งใหญ่สามสิบแปดรูป ขนาดเท่าคนจริง ยืนเป็นครึ่งวงกลมบนพื้นกระเบื้องหินอ่อนสีดำสลับขาวขนาดกว้างใหญ่

เป็นดั่งที่แลงดอนจดจำได้จากการมาฟังการบรรยายที่ครั้งหนึ่งไม่มีผิด

ยกเว้นเพียงอย่างเดียว

คำคินี่ ห้องทั้งห้องว่างเปล่า

ไม่มีเก้าอี้ ไม่มีผู้เข้าฟัง ไม่มีปีเตอร์ โซโลมอน มีแต่นักท่องเที่ยวหยิบมือเดียวเดินไปเดินมารอบๆอย่างไร้จุดหมาย ไม่ได้สังเกตการเดินเข้ามาอย่างภูมิฐานของแลงดอนเลย หรือว่าปีเตอร์จะหมายถึงห้องโรทันดา^๑นะ เขาจ้องมองไปยังทางเดินด้านใต้ที่ตรงไปยังห้องโรทันดา แล้วก็เห็นนักท่องเที่ยวเดินไปเดินมาอยู่รอบๆห้องนั้นด้วยเหมือนกัน

กังวานเสียงของนาฬิกาจางหายไปแล้ว ตอนนี่แลงดอนมาสายอย่างเป็นทางการแล้ว

เขาริบดีนกลับเข้าไปในห้องโถง และพบมัคคุเทศก์คนหนึ่ง “ขอโทษครับ การบรรยายในงานของสมิทโซเนียนที่จัดคินี่ จัดที่ไหนคะครับ”

^๑ Rotunda ห้องโรทันดาเป็นห้องอยู่เบื้องล่างโดมของอาคารแคปิตอล เป็นบริเวณที่สูงที่สุดในอาคาร คำว่าโรทันดา มาจากคำว่า Rotonda ในภาษาอิตาลี หมายถึง อาคารโดกัตามที่มีผังพื้นเป็นรูปวงกลม ซึ่งมักมีหลังคาโดมครอบ และหมายรวมไปถึงห้องรูปกลมที่อยู่ภายในอาคารด้วย

มัดคุเตอร์ลั้งเล “ผมก็ไม่แน่ใจครับ มันเริ่มเมื่อไหร่ครับ”

“ตอนนี้เลย!”

ชายคนนั้นส่ายศีรษะ “ผมไม่รู้เรื่องงานของสมิทโซเนียนคำนี้เลย อย่างน้อยก็ไม่ได้จัดที่นี้”

ด้วยความงุนงงเป็นที่สุด แลงดอนรีบกลับไปยังกลางห้อง มองกราดไปทั่วพื้นที่ทั้งหมดนั้น นีโกลิมอนกำลังเล่นตลกอะไรหรือเปล่านี้ แลงดอนก็ไม่ออกเลย เขาตั้งโทรศัพท์มือถือกับกระดาษจากเครื่องแฟกซ์ที่ได้รับเมื่อเข้าออกมา และกดหมายเลขของปีเตอร์

โทรศัพท์ของเขาใช้เวลาชั่วคราวเพื่อหาสัญญาณภายในอาคารมโหฬารนี้ ในที่สุดเสียงกริ่งก็เริ่มดัง

ลำเนียงทางใต้ที่คุ้นเคยตอบรับ “สำนักงานของคุณปีเตอร์ โซโลมอน ครับ แอนโทนี่พูด มีอะไรให้ช่วยบ้างครับ”

“แอนโทนี่!” แลงดอนพูดอย่างโล่งใจ “ผมดีใจจังที่คุณยังอยู่ นีโรเบิร์ต แลงดอน พูดนะ ดูเหมือนจะมีความสับสนบางอย่างเกี่ยวกับการบรรยาย ผมกำลังยืนอยู่ในห้องสแตซุอะรี แต่ไม่มีใครที่นี่เลย การบรรยายย้ายไปห้องอื่นหรือเปล่าครับ”

“ผมไม่เชื่อว่าจะเป็นอย่างนั้นนะ ขอผมตรวจดูก่อน” ผู้ช่วยของเขาหยุดไปชั่วคราว “คุณได้ยืนยันกับคุณโซโลมอนโดยตรงหรือเปล่าครับ”

แลงดอนชักง “เปล่านี้ ผมยืนยันกับคุณไง แอนโทนี่ เมื่อเข้านี้!”

“ใช่ครับ ผมจำได้” เกิดความเงิบขึ้นในสาย “นั่นเป็นเรื่องที่คุณเดินล่อไปหน่อย วังนี้ไหมครับ ท่านศาสตราจารย์”

แลงดอนตื่นตัวเต็มที่แล้วขณะนี้ “ว่าไงครับ”

“ลองคิดดูสิ...” ชายคนนั้นกล่าว “คุณได้รับแฟกซ์ขอให้คุณโทรไปที่หมายเลขหนึ่ง ซึ่งคุณก็โทร. คุณพูดกับคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิงคนหนึ่งทีบอกว่าเขาเป็นผู้ช่วยของปีเตอร์ โซโลมอน แล้วคุณก็ขึ้นเครื่องบินส่วนตัวมาวอชิงตันด้วยความเต็มใจ และก้าวขึ้นรถที่รออยู่ ถูกต้องไหมครับ”

แลงดอนรู้สึกว่าคุณเป็นเยือกไปทั่วร่าง “นี่มันใครพูดล่ะ แล้วปีเตอร์อยู่ที่ไหน”

“ผมเกรงว่าปีเตอร์ โซโลมอน ไม่รู้ว่าคุณอยู่ในวอชิงตันวันนี้” ลำเนียงใต้ของชายคนนั้นหายไป แล้วเสียงของเขาก็เปลี่ยนไปเป็นเสียงแผ่วทุ้มลึกลับน่าฟัง “คุณมาที่นี่ เพราะผมต้องการให้คุณมาที่นี่ คุณแลงดอน”

ภายในห้องสแตซุอะรี โรเบิร์ต แลงดอน กำโศรศัพท่มือถือไว้แนบหู และก้าวเดินหมุนวนเป็นวงแคบๆ “แกเป็นใคร”

คำตอบจากชายคนนั้นเป็นเสียงแผ่วนุ่มเหมือนไหม “อย่าตกใจไป ท่านศาสตราจารย์ คุณถูกเรียกตัวมาที่นี่ก็ด้วยเหตุผลประการเดียว”

“ถูกเรียกตัวมานั้นรี” แลงดอนรู้สึกเหมือนเสียดิจัน “ใช้คำว่าลักพาตัวดีกว่า!”

“ก็ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก” เสียงของชายคนนั้นราบเรียบอย่างน่าขนลุก “ถ้าผมอยากทำร้ายคุณ คุณก็คงจะตายในรถทาวนคาร์ไปแล้ว” เขาปล่อยถ้อยคำค้างไว้อย่างนั้นชั่วคราว “ความตั้งใจของผมจะสูงส่งโดยแท้ละ รับประกันได้ ผมแค่อยากเสนอคำเชื้อเชิญให้คุณ”

ไม่ต้องหรอก ขอบใจ นับแต่ประสบการณ์ในยุโรปในช่วงหลายปีที่ผ่านมามีความเป็นคนดังอย่างที่แลงดอนไม่ได้ต้องการทำให้เขาเป็นแม่เหล็กดึงดูดพวกเสียดสี และเจ้าคนนี้ชักจะข้ามเส้นมากไปหน่อยแล้ว “ฟังนะ ฉันไม่รู้หรอกว่าเกิดบ้ออะไรขึ้นที่นี่ แต่ฉันจะวางหู...”

“นั่นไม่ฉลาดเลยนะ” ชายคนนั้นกล่าว “คุณมีโอกาสนิดเดียวเองถ้าอยากจะรักษาวิญญูณของปีเตอร์ โซโลมอน ไว้”

แลงดอนสูดลมหายใจเข้าเร็วๆ “แกว่าอะไรนะ”

“ผมแน่ใจว่าคุณได้ยินชัด”

วิธีที่ชายคนนั้นเอ่ยนามปีเตอร์ทำให้แลงดอนหยุดชะงักแว่หนึ่ง “แกรู้อะไรเกี่ยวกับปีเตอร์”

“ถึงตอนนี้ผมรู้ความลับลึกที่สุดของเขาแล้ว คุณโซโลมอนเป็นแขกของผม และผมยังเป็นเจ้าบ้านที่เก่งเรื่องน้มน้ำใจด้วยซี”

เรื่องนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ “แกไม่ได้ตัวปีเตอร์ไปหรอก”

“ก็ผมตอบรับโทรศัพท์มือถือส่วนตัวของเขาไง ซึ่งน่าจะทำให้คุณต้องหยุดคิดหน่อยนะ”

“ฉันจะโทรแจ้งตำรวจ”

“ไม่จำเป็นเลย” ชายคนนั้นบอก “เดี๋ยวเจ้าหน้าที่ก็จะมาหาคุณเองแหละ”

ไอ้เจ้าบ้าคนนั้นมันพูดเรื่องอะไรของมันนะ น้ำเสียงของแสงดอนแข็งขึ้น “ถ้าแกได้ตัวปีเตอร์ไปจริง ก็ให้เขาพูดโทรศัพท์ตอนนี้หน่อยสิ”

“เป็นไปไม่ได้หรอก คุณโซโลมอนติดอยู่ในสถานที่ที่ออกจะแย่น้อย” ชายคนนั้นหยุดไปครู่หนึ่ง “เขาอยู่ในอราฟา”^๑

“ที่ไหนนะ” แสงดอนเพิ่งรู้สึกตัวว่าโทรศัพท์มือถืออันนั้นนี่มีมือชา

“อราฟนะรี ฮามิสตากาน^๒นะรี ก็สถานที่ที่ดานเต^๓อุทิศกวีนิพนธ์ต่อจากอินเฟอร์โน^๔ อันเป็นตำนานเล่าลือของเขาให้ในทันทีนั่นไง”

การกล่าวอ้างถึงศาสนาและวรรณกรรมของชายคนนั้นทำให้ข้อสงสัยของแสงดอนว่ากำลังรับมือกับคนบ้าหนักแน่นเข้า แสงดอนรู้จักกวีนิพนธ์ภาคสอง^๕ดี ไม่มีใครหรอกที่หลุดรอดจากสถาบันฟิลลิปส์เอกซีเตอร์มาได้โดยไม่ได้อางานของดานเต “นี่คุณกำลังจะบอกว่า คุณว่าปีเตอร์ โซโลมอน อยู่...ในแดนชำระ^๖นี้รี”

“เป็นคำหาบายที่พวกคริสเตียนอย่างคุณใช้นะ แต่ก็ใช่ละ คุณโซโลมอนอยู่ในแดนระหว่างกลาง”

คำพูดของชายคนนั้นลอยวนอยู่ในหูของแสงดอน “แกกำลังจะบอกว่าปีเตอร์...ตายแล้ว^๗นี้รี”

“ก็ไม่เชิงหรอก ไม่ใช่”

“ก็ไม่เชิงหรอก^๘นี้รี!” แสงดอนตะโกนจนเสียงก้องกังวานอยู่ในห้อง นักท่องเที่ยวครอบครัวหนึ่งหันมามองเขา เขาหันหนีและลดเสียงลง “ปกติความตาย^๙นะ

^๑Araf คือดินแดนในความเชื่อของมุสลิม ที่อยู่ระหว่างนรกและสวรรค์สำหรับผู้ที่ทำดีแต่ยังไม่ดีพอหรือทำชั่วแต่ก็ยังไม่ชั่วพอ

^๒Hamistagan คือดินแดนที่พำนักสำหรับวิญญาณของคนที่ทำดีและทำชั่วเท่า ๆ กัน จึงต้องพักรอคำตัดสินเป็นความเชื่อของผู้นับถือศาสนาโซโรอัสเตอร์ ซึ่งเกิดขึ้นในเปอร์เซียตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ ๙

^๓Dante ดูรานเต เดกลี อลิเกียรี หรือดานเต อลิเกียรี หรือเรียกสั้น ๆ ว่า ดานเต (๑๒๖๕-๑๓๒๑) เป็นรัฐบุรุษ กวี และนักภาษาศาสตร์คนสำคัญของฟลอเรนซ์ในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๓ และ ๑๔ ในยุคกลาง งานชิ้นที่สำคัญที่สุดคือ “ไตรภูมิแดนเต” (Divina Commedia) ซึ่งถือว่าเป็นกวีนิพนธ์ชิ้นเอกของภาษาอิตาลีและของโลก

^๔Inferno เป็นกวีนิพนธ์ภาคแรกในไตรภูมิแดนเต ว่าด้วยการเดินทางของดานเตไปยัง “นรกภูมิ” บรรยายสภาพของดินแดนนรก

^๕The second canticle กวีนิพนธ์ภาคสองในไตรภูมิแดนเต ว่าด้วย “แดนชำระ” (Purgatorio หรือ purgatory) อันเป็นภูมิที่วิญญาณของผู้ซึ่งเคยกระทำความดีและความชั่วต้องไปรับโทษของบาปที่กระทำชั่วว

เป็นเรื่องของการตายไปเลยหรือไม่ก็ยังไม่ตายนะ!”

“คุณทำให้ผมประหลาดใจนะ ศาสตราจารย์ ผมคิดว่าคุณมีความเข้าใจเรื่องความลึกลับของชีวิตและความตายดีกว่านี้ มีโลกซึ่งอยู่ระหว่างกลาง เป็นโลกที่ปีเตอร์ โซโลมอน กำลังล่องลอยอยู่ในขณะนี้ เขาจะกลับมาสู่โลกของคุณหรือไปยังโลกถัดไป...ก็ขึ้นอยู่กับกระทำของคุณในตอนนั้นแหละ”

แสงดอนพยายามประมวลเรื่องราวนี้ “ต้องการอะไรจากฉัน”

“เรื่องง่าย ๆ คุณได้รับสิทธิ์เข้าถึงอะไรบางอย่างที่โบราณทีเดียว และคืนนี้ คุณจะแบ่งปันสิ่งนั้นกับผม”

“ฉันไม่เห็นรู้เรื่องเลยว่แกกำลังพูดเรื่องอะไร”

“ไม่เลยรี คุณแกลังทำเป็นไม่เข้าใจความลับโบราณที่ถูกมอบหมายให้คุณนี้รี”

แสงดอนรู้สึกใจหายวูบขึ้นมาทันใด เมื่อคาดเดาว่าเรื่องที่ว่านั้นน่าจะเป็นเรื่องใด ความลับโบราณ เขาไม่ได้เอ่ยปากกับใครเลยสักคำเกี่ยวกับประสบการณ์ในปารีสเมื่อหลายปีก่อน แต่บรรดาผู้หลงใหลเรื่องของเกรล^๖ ก็ติดตามข่าวคราวจากสื่อกันอย่างใกล้ชิด บางคนเอาเรื่องไปเชื่อมต่อกัน และเชื่อว่าตอนนี้แสงดอนรู้ข้อมูลลับของโฮลีเกรล และอาจจะรู้ว่าอยู่ที่ไหนด้วยซ้ำ

“ฟังนะ” แสงดอนกล่าว “ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับโฮลีเกรลละก็ คุณมั่นใจได้เลยว่าผมไม่รู้อะไรมาไปกว่า...”

“อย่าดูหมิ่นสติปัญญาของผมนะ คุณแสงดอน” ชายคนนั้นโต้กลับ “ผมไม่สนใจอะไรเลอะเทอะอย่างโฮลีเกรล หรือการทุ่มเถียงกันอย่างน่าสมเพชของมนุษยชาติว่าประวัติศาสตร์ฉบับของใครถูกต้องหรือก ไ้การโต้แย้งกันวนไปเวียนมาหาความหมายของศรัทธาอะไรนั้น ผมไม่สนใจ คำถามพวกนั้นจะตอบได้ก็เมื่อตายไปแล้วนั่นแหละ”

วาจากระด้างนั้นทำให้แสงดอนงุนงง “แล้วถ้าฉันมีมันเรื่องบ้าอะไรกันเล่า”

ชายคนนั้นเงยไปหลายวินาที “อย่างที่คุ้นเคยทราบ มีประตูโบราณอยู่ในนครแห่งนี้”

ประตูโบราณนั้นหรือ

“และคืนนี้ คุณจะไขดาประตุนั้นให้ผม ศาสตราจารย์ คุณน่าจะรู้สึกเป็นเกียรตินะที่ผมติดต่อคุณ เพราะนี่คือคำเชื่อเชิงปริศนาคำสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ

^๖ Grail ตามตำนานในศาสนาคริสต์ เกรลหรือโฮลีเกรลคือจอกที่พระเยซูทรงใช้ในพระกระยาหารมื้อสุดท้าย กล่าวกันว่ามัลทิงเจอร์รี่ เรื่องของเกรลที่แสงดอนประสมมาอยู่ในเนื้อหาของ “รหัสลับดา วินชี” (Da Vinci's Code)

คุณเป็นผู้เดียวที่ได้รับเลือก”

แล้วแกก็สติฟั่นเพื่อนไปแล้วละซี “ขอโทษนะ แต่แกเลือกได้แย่มากเลย”
แลงดอนบอกเขา “ฉันไม่รู้เรื่องประตูปราศณ์ที่ไหนเลยนะ”

“คุณไม่เข้าใจนะ ศาสตราจารย์ ไม่ใช่ผมที่เลือกคุณ...แต่เป็นปีเตอร์ โชลิมอน”

“อะไรนะ” แลงดอนย้อนถาม เสียงของเขาแทบเป็นเสียงกระซิบ

“คุณโชโลมอนบอกวิธีหาประตูนั้นให้ผม แคมยังสารภาพกับผมว่า มีคนคนเดียวในโลกที่เปิดประตูนี้ได้ และบอกว่าคนคนนั้นคือ *คุณ*”

“ถ้าปีเตอร์บอกอย่างนั้น เขาก็เข้าใจผิด...หรือไม่ก็กำลังโกหก”

“ผมว่าไม่นะ เขาอยู่ในสภาพที่อ่อนแอมากตอนสารภาพข้อเท็จจริงนั้นกับผม และผมก็ออกจะเชื่อเขาซะ”

แลงดอนโกรธวามขึ้นมา “ผมขอเตือนคุณนะ ถ้าคุณทำร้ายปีเตอร์ไม่ว่า...”

“สายไปมากแล้วสำหรับ *เรื่องนั้น*” ชายคนนั้นบอกด้วยน้ำเสียงขบขัน “ผมได้สิ่งที่ผมต้องการจากปีเตอร์ โชลิมอน แล้ว แต่เพื่อให้เห็นแก่เขา ผมขอแนะว่า คุณต้องให้สิ่งที่ผมต้องการจาก *คุณ* เวลาเป็นเรื่องสำคัญมากนะ...สำหรับคุณ *ทั้งสองคน* ผมขอแนะให้คุณหาประตูนั้นให้พบและเปิดมัน ปีเตอร์จะชี้ทางให้”

ปีเตอร์นั้น “ผมคิดว่าคุณบอกว่าปีเตอร์อยู่ใน ‘แดนชำระ’ นะ”

“อยู่เหนือ ดังอยู่ใต้” ชายคนนั้นกล่าว

แลงดอนรู้สึกหนาวเยือกลึกไปถึงกระดูก คำตอบประหลาดๆ นี้เป็นภาษิตเฮอริเมติก^๑โบราณซึ่งประกาศอ้างความเชื่อในความเกี่ยวข้องกันทางกายภาพระหว่างสวรรค์และพื้นโลก *อยู่เหนือ ดังอยู่ใต้* แลงดอนกวาดตามองห้องอันกว้างใหญ่ และพิศวงว่าคำคั้นนี้อะไรต่ออะไรหันเหจนเกินความคุมได้อย่างกะทันหัน เช่นนี้ได้อย่างไรกัน “ฟังนะ ผมไม่รู้หรือว่าจะไปหาประตูโบราณอะไรนั้นได้ยังไง ผมจะโทร.เรียกตำรวจละ”

“นี่คุณยังไม่เข้าใจอีกจริงๆ หรือไม่ว่าทำไมคุณถึงได้รับเลือก”

“ไม่เข้าใจ” แลงดอนตอบ

“แล้ว จะเข้าใจ” เขาตอบพลางหัวเราะเบาๆ “วันที่ไหนก็ได้ทั้งนั้นตอนนี้”
แล้วสายก็เงียบไป

^๑ Hermetic ความเชื่อทางศาสนาและปรัชญาของอียิปต์โบราณ

^๒ “As Above, So Below” เป็นถ้อยคำที่มาจากตำราเฮอริเมติก ซึ่งเป็นความเชื่อทางศาสนาและปรัชญาสมัยอียิปต์โบราณ หมายถึง “สิ่งใดที่อยู่เบื้องล่างย่อมเกี่ยวข้องกับสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบน และสิ่งใดที่อยู่เบื้องบนย่อมเกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่เบื้องล่าง เพื่อบรรลุถึงความมหัศจรรย์ของความเป็นหนึ่งเดียว”

แสงดอนยี่นึ่งซึ่งอยู่หลายอีดใจแห่งความหวาดระทึก พยายามไ้ใคร่ครวญ
ถึงสิ่งทีเิ่งเกิดขึ้น

แล้วทันใดนั้น เขาก็ได้ยินเสียงอันไม่คาดฝันดังมาแต่ไกล

มันดังมาจากห้องไร้นดา

ใครสักคนกำลังกรี๊ดร้อง

โรเบิร์ต แลงดอน เคยเข้าไปในห้องโถงโถงของอาคารแคปิตอลมาหลายครั้งแล้วในชีวิต แต่ไม่เคยถึงกับต้องวิ่งเต็มฝีเท้าอย่างนี้ ขณะที่วิ่งสู่ทางเข้าด้านเหนือ เขาก็เห็นนักท่องเที่ยวกลุ่มหนึ่งออกันอยู่ตรงกลางห้อง เด็กชายตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งกำลังกรี๊ดร้อง และพ่อแม่กำลังพยายามปลอบโยน ส่วนคนอื่น ๆ ยืนกันอยู่รอบ ๆ โดยมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหลายคนพยายามจะฟื้นฟูความเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างสุดความสามารถ

“เขาดิ่งมันออกมาจากผ้าคลุมเชน” คนหนึ่งลนลานบอก “แล้วก็เอวาทิ้งไว้ตรงนั้น!”

พ่อแลงดอนเข้าไปใกล้มากขึ้น จึงได้เห็นสิ่งที่กำลังก่อให้เกิดความวุ่นวายเป็นแวบแรก ต้องยอมรับละว่าเจ้าสิ่งที่อยู่บนพื้นของอาคารแคปิตอลออกจะแปลกหากการที่มันมาอยู่ที่นี้ก็แทบจะไม่สมควรให้ใครต้องกรี๊ดร้องแต่อย่างใด

อุปกรณ์บนพื้นเป็นสิ่งที่แลงดอนเคยเห็นมาแล้วหลายครั้ง ที่ภาควิชาศิลปะของฮาร์วาร์ดมีเจ้านี้เป็นสิบ ๆ มันเป็นแบบจำลองทำด้วยพลาสติกขนาดเท่าจริงที่ประติมากรและจิตรกรใช้ เพื่อช่วยในการรังสรรค์สรีระอันซับซ้อนที่สุดของร่างกายมนุษย์ ซึ่งน่าประหลาดใจที่ไม่ใช่ใบหน้ามนุษย์ แต่กลับเป็นมือมนุษย์ มีใครทั้งแบบจำลองมือไว้ในโถงโถงหรือ

แบบจำลองมือ หรือบางคนก็เรียกว่า *หุ่นมือ* มีนิ้วที่เป็นข้อต่อซึ่งทำให้ศิลปินจัดมือให้อยู่ในท่าที่ต้องการอย่างไรก็ได้ ซึ่งสำหรับนักศึกษาระดับมัธยมจะจับให้นิ้วกลางยืดขึ้นไปชี้ฟ้า แต่หุ่นมือหุ่นนี้มีผู้จับให้นิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือชี้ขึ้นไปบนเพดาน

แต่พ่อแลงดอนเข้าไปใกล้อีกหน่อย เขาก็ตระหนักว่าหุ่นมือนี้ดูผิดปกติ ผิวพลาสติกไม่เรียบเนียนแบบหุ่นมือส่วนใหญ่ แต่ผิวกลับมีจุดต่างดำและเหี่ยวนิด ๆ แถมยังดูเกือบเหมือน...

เหมือนผิวคนจริง ๆ เลย

แสงดอนชะงักทันที

ตอนนี้เขาเห็นเลือดแล้ว โอ๊ย ตายละ!

ข้อมือที่ถูกตัดมานั้นดูเหมือนจะเสียบอยู่บนฐานไม้ปลายแหลมเพื่อให้ตั้ง
อยู่ได้ เขารู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมาวูบหนึ่ง แสงดอนกระเถิบเข้าไปใกล้อีกนิดโดยไม่
สามารถหายใจได้ จึงได้เห็นว่าปลายนิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือมีรอยสักเล็กจิ๋วตกแต่ง
อยู่ อยากรู้ก็ดี รอยสักนั้นมีเซ่สิ่งๆที่ตรงความสนใจของแสงดอน สายตาของเขา
พลันเลื่อนไปยังแหวนทองหน้าตาคุ้นๆบนนิ้วนาง

ไม่ใช่หรอ

แสงดอนผงะถอย โลกเริ่มหมุนตัวเมื่อเขาตระหนักว่ากำลังมองมือขวาของ
ปีเตอร์ โซโลมอน ที่ถูกตัดมา